Bătrânul Soldat

Carte apărută cu binecuvântarea
IPS Teofan,
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

DOXOLOGIA
Iaşi, 2013

Ilustraţii: Atelierul "Sf. Mina", pictor Gabriel Poenaru
Text: Gabriel Poenaru
Prelucrare imagini: Andreea Dimitriu
Redactor: Cătălin Jeckel

Bătrânul Soldat

Trăia în vremurile îndepărtate un rege numit Laurian.

Tatăl său îi lăsase moştenire un regat mic, dar bogat, cu oameni inimoşi, unde domneau pacea şi buna înţelegere. Laurian era iubit de supuşii săi pentru că se îngrijea de treburile ţării în aşa fel încât să îi mulţumească pe toţi şi să nu fie nimeni nedreptăţit, oricine ar fi fost el.

Pentru pacea şi bunăstarea regatului său, mulţi oameni din alte părţi veneau aici să înceapă o viaţă nouă, departe de locruile unde erau chinuiţi de stăpânitorii acelor ţări. Aşa se face că regatul cel mic devenea din ce în ce mai puternic. Trăiau aici creştini, evrei, musulmani şi alte neamuri, ţinând fiecare legea în care se

născuseră fără să se duşmănească unii pe alţii.

Laurian, chiar dacă era botezat în credinţa creştină şi respecta credinţa supuşilor săi, nu credea în Dumnezeu şi considera Biblia o carte depăşită şi lipsită de orice importanţă. Zilele se scurgeau fericite în micul regat, până într-o zi în care un călăreţ întunecat, cu calul numai spume, ajunse la poarta cetăţii de scaun.

Era solul temutului împărat din Apus. Acesta stăpânea peste trei ţări pe care le înrobise după ce oştile sale le făcuse aproape una cu pământul.

Acum împăratul îi cerea lui Laurian ca el, împreună cu toţi supuşii regatului său, să-i devină robi. În vreme de trei zile avea să facă pregătiri pentru a-l primi în cetate pe el şi armata sa.

Solul transmise acest mesaj înfricoşător, apoi îşi întoarse armăsarul în direcţia din care venise şi dispăru într-un nor de praf.

Laurian nu stătu pe gânduri şi chemă în Sala tronului Sfatul înţelepţilor ţării.

El le transmise mesajul înnegurat pe care tocmai îl primise, întrebându-i ce e de făcut.

După un timp crainicii vesteau pe drumurile regatului că ţara se pregătea de Război.

Cele trei Zile Trecură Repede.

În dimineaţa celei de-a patra zi, în fruntea oştilor sale, împăratul apusean ajunse în faţa zidurile cetăţii de scaun a lui Laurian. Acesta îl aştepta. Văzând că Laurian a hotărât să lupte în loc să se predea, împăratul strigă spumegând de furie:

- Prin foc şi sabie să treceţi cetatea şi pe toţi cei din ea!

Imediat cele mai aprige corpuri de oaste ale împăratului se aşezară în linie de luptă. Laurian îşi aşeză şi el oamenii în formaţie.

În cetate, oamenii se rugau cum ştiau mai bine. Ostaşii lui Laurian erau de trei

Ori mai puţini.

Deodată se auziră tobele de luptă ale împăratului care vesteau începutul bătăliei. Cele două oşti începură să înainteze una spre cealaltă. Caii alergau din ce în ce mai repede. Se izbiră atât de tare încât zgomotul metalului lovit, nechezatul cailor şi strigătele de luptă ale soldaţilor se auziră până departe, în munţii cei înalţi care se întindeau ca un balaur uriaş la orizont. Bătălia dură până la apusul soarelui, când, istovite, cele două oştiri se retraseră de pe câmpul de luptă.

Din trei mii de oşteni Laurian pieduse mai mult de două mii. Împăratul pierduse

încă o dată pe atât, dar tot îi mai rămâneau patru mii de oameni cu care avea să spulbere a doua zi mâna de viteji ai lui Laurian, să ia cetatea de scaun şi să îngenuncheze astfel ţara.

Ce era de făcut? Pe când Laurian căuta o soluţie împreună cu generalii rămaşi în viaţă, un străjer intră în odaie:

- Măria ta, un soldat bătrân vrea să-ţi vorbească. Spune că ştie cum îl putem învinge pe împărat.

- Să intre!, spuse regele.

Un bătrân mic de statură înaintă. Laurian îl măsură cu privirea.

- Grăieşte, vrednicule oştean!

- Măria ta, dacă rămânem în cetate, cu mâna de oameni care am mai rămas, nu vom putea apăra meterezele. Cale de trei ceasuri înspre răsărit e satul meu natal. Acolo putem să-l învingem pe împăratul duşman. În satul acela am o prisacă moştenită de la tatăl meu. Să tot fie la o sută de stupi de albine. În spate e un crâng, iar lângă crâng o mlaştină. În crâng va ştepta Măria ta până va apărea împăratul cu oastea. Când se vor apropia, eu împreună cu nepoţii mei vom zvârli cu pietre în stupi şi-i vom sparge. În timpul ăsta un alt grup va arunga cu faguri de miere în armurile cavalerilor împărăteşti.

Albinele, întărâtate vor socoti că aceia doresc să le fure mierea şi vor tăbărî pe ei. Atunci Măria Ta va ataca şi-i veţi împinge în mlaştina din apropiere. Socotesc că aşa veţi învinge.

Oşteanul tăcu. Chipurile celor din jur începeau să se lumineze.

- Trimiteţi imdeiat un sol către duşman! Îi vom spune că mâine îl aşteptăm pentru a da bătălia decisivă în locul numit de oştean. Împăratul va primi. E prea ingânfat să se gândească la o capcană, mai spuse regele, apoi făcură în grabă pregătirile de luptă.

Totul se întâmplă aşa cum plănuise Bătrânul.

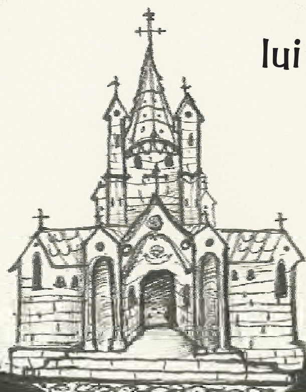
Când împăratul se ivi în fruntea oştilor sale, bătrânul îi ieşi în cale. Acesta ceru un arc să-l săgeteze pe bietul om, dar nu mai apucă. Roiuri groase de albine se îndreptau spre el şi oastea sa. Întoarseră caii să fugă dar oştenii lui Laurian năvăliră împingându-i spre mlaştină. Abia atunci împăratul îşi dădu seamă că fusese o capcană, dar era prea târziu.

Se spune că din bătălia aceea au scăpat cu viaţă doar împăratul şi scutierul său.

Regele îl întrebă pe bătrân de unde a luat atâta înţelepciune. Bătrânul îi spuse că ideea i-a venit după ce a citit în Sfintele Scripturi întâmplarea cu David şi Goliat.

Din ziua aceea regele a început să citească Scripturile cu atenţie, dându-şi seama de valoarea Bibliei. Iar pe locul acelei bătălii a ridicat o frumoasă biserică spre slava lui Dumnezeu.

Sfarsit